

ALÁZATOS KIRÁLY!

Pecznyík Pál

Élt régen egy szelíd alázatos Király,
békét hirdetett hol, dült a harag, viszály.
Sokszor csak az utalt, királyi voltára,
ha csoda ment végbe, hatalmas szavára!
Áldott Szent Nevére, hányszor hoztunk szégyent,
nem hallgattunk rá, ha követésre kérlelt.
Amíg javunkra tett, addig követtük Őt,
szegények Barátját, a csodákat, tevőt.
Lába elé, hálánk virágesője hullt,
midőn szamárháton, a városba vonult.
De mikor megláttuk, a Golgota hegyen,
két gonosztevő közt függni, mezítelen,
főpapokkal együtt, Jézust megvetettük,
pedig mi vétkeztünk, s Ő halt meg helyettünk!
Már kezdettől a bűn, uralkodik rajtunk,
s mint szélben a nádszál, ide – oda hajlunk.
Mindig oly irányba, a mi tetszik nekünk,
semmi ne zavarja, kényelmes életünk.
De sokszor szégyelljük, Megváltó Urunkat,
ha gúny ér miatta, meghúzzuk magunkat.
Súlyos oka van rá, ha néha ránk pirít,
mikor látja: gyáván elbúvó híveit.
Pedig a menny hona, nem a gyáváké lesz,
nekik semmi közük, Jézus keresztjéhez!
Kárhozat hona vár, a gyáva seregre,
csak a bátor harcos, juthat győzelemre!
Üdvösségre az út, próbákon át, vezet,
nem szegélyezi azt testi vágy, élvezet.
Gyávaság, kényelem, veletek félre hát,
csak győztesek nyernek, a mennyben koronát!

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. II. 4.